

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 226)

Aug (1) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம் 3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 46)

74. தேந ஸம்ரசக்ஷயமாணஸ்ய பவே ஸ்வாம்யவியுத்ததா
கேசவார்ப்பண பர்யந்தா ஹ்யாத்மநிசேஷப உச்யதே

பொருள் - ஸர்வேச்வரனிடம் மட்டுமே காப்பாற்றும் பொறுப்பை
ஒப்படைப்பவர்கள் தாங்கள் செய்யபோகும் செயலில் உள்ள பற்றுதல்களைத்
துறந்து, தங்களுடைய பொறுப்புகள் முழுவதையும் கேசவனிடம் அர்ப்பணித்தல்
என்பது முடிய உள்ள அனைத்தும் ஆத்ம நிசேஷபம் எனப்படும்.

75. நிசேஷபாபர பர்யாயோ ந்யாஸ: பஞ்சாங்க ஸம்யுத:
ஸம்ந்யாஸஸ் த்யாக இத்யுத்த: சரணாகதிரித்யபி

பொருள் - நிசேஷபம் என்பதன் வேறொரு பெயரான ந்யாஸம் என்பது ஐந்து
அங்கங்களுடன் கூடியதாகும். இது ஸம்ந்யாஸம், த்யாகம், சரணாகதி என்று
பலவாறு கூறப்படும்.

76. உபாய: அயம் சதுர்த்தஸ்தே ப்ரோக்த: சீக்ர பலப்ரத:
அஸ்மிந் ஹி வர்த்தமாநானாம் விதௌ விப்ரநிஷேவிதே

77. பூர்வே த்ரய உபாயாஸ்தே பவேயுர மநோஹரா:
ஆநுகூல்யேதராப்யாம் ச விநிவ்ருத்திரபாயத:

78. கார்பண்யேநாப்யுபாயாநாம் விநிவ்ருத்திரிஹோதிதா
ரக்ஷிப்யதீதி விச்வாஸாத் அபீஷ்ட உபாய கல்பநம்

79. கோப்த்ருத்வ வரணம் நாம ஸ்வாபிப்ராய நிவேதநம்

ஸர்வஜ்ஞ: அபி ஹி விச்வேச: ஸதா காருணிக: அபி ஸந்

80. ஸம்ஸாரதந்த்ர வாஹித்வா த்ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே

ஆத்மாத்மீய பரந்யாஸோ ஹ்யாத்ம நிசேஷப உச்யதே

பொருள் – முன்பு கூறப்பட்ட உபாயங்களில் இது நான்காவதாகும். இது மிகவும் விரைவாகப் பலன் அளிக்கவல்லதாகும். அந்தணர்களால் கைக்கொள்ளப்படும் இந்த நான்காவது முறையைப் பின்பற்றுபவர்கள், மற்ற மூன்றையும் இந்த அளவிற்கு மனோகரமாகக் கொள்வதில்லை. ஆநுகூல்யமும் (பகவானின் விருப்பதிற்கு ஏற்ப நடத்தல்), அது அல்லாத ப்ராதிகூல்யம் இல்லாத தன்மையும் (பகவானின் ஆணைகளை மீறுதல் ப்ராதிகூல்யம், அது இல்லாத தன்மை) தவிர்க்கப்பட வேண்டியவற்றைத் தள்ளுவதற்கு உதவுகின்றன. கார்ப்பண்யம் என்பது மற்ற உபாயங்களை நாடுதலைத் தவிர்க்கிறது. பகவான் நம்மைக் காப்பான் என்னும் மஹாவிச்வாஸம் இந்த உபாயத்தைக் கைக்கொள்ள உதவுகிறது. கோப்த்ருத்வ வாரணம் என்பது தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்னும் விண்ணப்பத்தைக் கூறுகிறது; இவ்விதம் ஏன் விண்ணப்பிக்க வேண்டும்? அனைத்தும் அறிந்தவனும் கருணை நிறைந்தவனும் ஆகிய நான் (ஸர்வேச்வரன்) உலகில் உள்ள பொதுவான விதிகளுக்குக் குந்தகம் ஏற்படாதவிதமாக, இவ்விதம் காப்பாற்றுவதற்கு ப்ரார்த்திக்க வேண்டும் என்று காத்திருக்கிறேன். அனைத்தையும் அளித்து, அனைத்து பொறுப்புகளையும் அளித்தலே ஆத்ம நிசேஷபம் ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 226)

1-2-28 அத ஏவ ந தேவதா பூதஞ்ச

பொருள் - ஆகவே தேவதையும் (சூரியன்), மூன்றாவது பூதமான தேஜஸ்ஸும் (அக்னி) வைச்வாநரன் அல்ல.

ஸித்தாந்தம் - மேலே கூறப்பட்ட பல காரணங்களாலும் தேவதை மற்றும் அக்னி ஆகியவை வைச்வாநரனாக இருக்க முடியாது.

1-2-29 ஸாக்ஷாத் அபி அவிரோதம் ஜைமிநி:

பொருள் - அக்னி என்ற பதத்திற்கு நேராகவே பொருள் கொண்டாலும் (அதாவது பரமாத்மா என்று உயர்ந்த பொருள் கொண்டாலும்) விரோதம் இல்லை என்று ஜைமினி கூறுகிறார்.

ஸித்தாந்தம் - மேலே கூறப்பட்டது என்னவென்றால் - வைச்வாநரன் மற்றும் அக்னி ஆகிய இரண்டுக்கும் இடையே ஸாமாநாதிகரணத்தால் ஒற்றுமை கூறப்பட்டு, “அக்னியே பரமாத்மாவாகும், ஏனெனில் ஜடராக்னியைப் பரமாத்மா சரீரமாகக் கொண்டதால் ஆகும்; இதனால் அதன் சேர்க்கையை அடைந்த பரமாத்மா அக்னி சப்தம் அடைகிறது. ஆகவே பரமாத்மாவை உபாஸிக்கவேண்டும்” என்று உணர்த்தப்பட்டது. ஜைமினி முனிவர் - வைச்வாநரன் என்ற பதம் போன்றே அக்னி என்பதும் பரமாத்மாவை நேரடியாகக் குறிக்கிறது - என்கிறார். அதாவது மறைமுகமாகவோ அல்லது வேறு ஒரு பொருள் மூலமாகவோ உணர்த்தாமல், அக்னி என்ற பதம் மூலம் கூறப்படுவது

பரமாத்மாவே ஆகும் என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை என்கிறார்.

இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் - சாதாரண ஒரு சொல்லாக உள்ள “வைச்வாநரன்” என்று சொல்லானது, பரமாத்மாவிடமிருந்து உரிய தன்மைகளைச் சிறப்பித்துக் கூறுவதால், அந்தச் சொல் பரமாத்மாவையே குறிக்கிறது; காரணம் பரமாத்மா அனைத்து உயிர்களின் தலைவனாக உள்ளான் போன்றவற்றால் ஆகும். இதே போன்று அக்னிதேவன் போன்ற பலரையும் குறிக்கவல்ல அக்னி என்ற பதமானது, அனைவரையும் உயர்ந்த கதிக்கு இட்டுச் செல்லக் கூடிய பரமாத்மாவைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளலாம் (அதாவது உயர்ந்த கதிக்கு அழைத்துச் செல்பவன் அக்னி ஆவான் என்று ஒரு கருத்து உண்டு). அனைவரையும் உயர்ந்த கதிக்கு அழைத்துச் செல்லுதல் போன்ற தன்மைகள் பரமாத்மாவுக்கே உரியது என்பதால், இவ்விதம் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே இங்கு அக்னி என்ற பதம் பரமாத்மா அல்லாமல் வேறு எந்த ஒன்றையும் கூறவில்லை.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 226)

ஸர்வேச்வரன் மற்ற உபாயமாக உள்ளதன் விசேஷம்

மூலம் - பரந்யாஸ பலாதேவ ஸ்வயத்ந விநிவ்ருத்தயே

அத்ரோபாயாந்தர ஸ்தானே ரக்ஷகோ விநிவேசித:

ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும் அவ்வோ சாஸ்த்ரார்த்தங்களாலே ஆராதிதனான ஸர்வேச்வரன் பலோபாயமாயிருக்க இங்கு விசேஷித்து உபாயமென்ன வேண்டிற்று - உபாயாந்தர ஸ்தானத்திலே ஸஹஜகாருண்யாதி விசிஷ்டனான ஈச்வரனை நிறுத்துகிற ப்ரபத்தி ப்ரகாரம் தோற்றுகைக்காகவாமத்தனை. இங்கு பக்தியோக ஸ்தானத்திலே ப்ரபத்தி நில்லாநிற்க, ஈச்வரன் உபாயாந்தர ஸ்தானத்திலே நிற்கையாவது என் என்னில், அங்கமாகப் ப்ரபத்தியும் பண்ணி உபாயமாக உபாஸநமும் அநுஷ்டித்துப் பெறவேண்டும் பலத்தை, அவ்வுபாயமொழியவே ப்ரபத்திமாத்ரத்தாலே பெறுகைக்கு அடி, ஈச்வரனுடைய ஸஹஜகாருண்யாதி ஸ்வபாவ விசேஷமாகையாலே அகிஞ்சனனுக்கு ஈச்வரன் உபாயாந்தர ஸ்தானத்திலே நின்றானென்கிறது.

விளக்கம் - பரந்யாஸ பலாதேவ ஸ்வயத்ந விநிவ்ருத்தயே அத்ரோபாயாந்தர ஸ்தானே ரக்ஷகோ விநிவேசித: - சேதநன் ஒருவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொறுப்பு தன்னிடமிருந்து விலகுவதற்காக பரந்யாஸம் செய்கிறான்; பரந்யாஸம் செய்த வலிமையால், ரக்ஷகனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், மற்ற உபாயங்களின் இடத்தில் அந்தச் சேதநனால் நிறுத்தப்படுகிறான். பலவிதமான பலன்களை அடையும் பொருட்டு அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு சாஸ்த்ரங்கள்

பலவிதமான கர்மங்களை விதிக்கின்றன; அந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்படும் ஸர்வேச்வரன், அனைத்து அதிகாரிகளுக்கும் பலன் அளிப்பதால் அனைவருக்குமே உபாயமாக உள்ளான். இவ்விதம் உள்ளபோது த்வயத்தில், ப்ரபந்நனை மட்டும் கூறி ஸர்வேச்வரன் உபாயமாக உள்ளான் என்று கூறப்பட்டது ஏன்? இதற்கு விடை - இயல்பாக அமைந்துள்ள கருணை முதலான குணங்களைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன், ப்ரபந்நனால் இயற்ற இயலாத மற்ற உபாயங்களின் [ப்ரபத்தி அல்லாமல் உள்ள பக்தியோகம், கர்மயோகம் போன்றவை] இடத்தில் நின்று அவற்றின் பலன்களை அளிப்பதற்கு ப்ரபத்தி காரணமாக உள்ளது என்று உணர்த்துவதற்காகவே ஆகும். பக்தியோகம் என்பதற்குப் பதிலாகவே ப்ரபத்தி உபாயமாக உள்ளது; இவ்விதம் உள்ளபோது, “மற்ற உபாயங்களின் இடத்தில் ஸர்வேச்வரன் உள்ளான்” என்று கூறுவது ஏன்? உபாஸனம் (பக்தியோகம்) என்னும் உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு, அதன் அங்கமாக ப்ரபத்தியும் செய்வதால், அந்த ப்ரபத்தி மூலம் பலன் ஏற்படுகிறது. ஆனால் அத்தகைய உபாஸனம் இல்லை என்றால், ப்ரபத்தி மூலம் மட்டுமே பலன் கிட்டியாக வேண்டும். இது, ஸர்வேச்வரனுடைய இயல்பான கருணை முதலான குணங்கள் மூலமே கிட்டும். ஆகவேதான், உபாஸனம் முதலான உபாயங்கள் இல்லாத சேதநன் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரன் அத்தகைய உபாயங்களின் இடத்தில் உள்ளான் என்று கருத்து.

மூலம் - அபிமத பலத்துக்கு உபாயமாக விஹிதமான பரம் சுமக்கமாட்டாத அகிஞ்சநன், கோப்தாவாய் நிற்கிற அவனை நீ எனக்கு உபாயமாகவேணுமென்று உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே நிவேசிப்பிக்கையாவது - “என் தலையில் உபாயாந்தரத்தைச் சுமத்தாதே. அவற்றைச் சுமந்தால், மேல்வரும் அபிமதமெல்லாம் தருகை, ஸமர்த்த காருணிகனான உனக்கே பரமாக ஏறிட்டுக் கொள்ள வேணும்” - என்கை. இவ்வம்சத்தை நிஷ்கர்ஷித்து நிசேஷபத்தை அங்கியென்று சொல்லுகிறது. இது ஸ்வநிர்பரத்வ பர்யந்தரம். இந் நிஷ்கர்ஷத்தை நினைத்து “ஸாம்ப்ரதம் த்வேஷ உபாயார்த்தைக வாசக:” என்கிறது.

விளக்கம் - சேதநன் ஒருவன் தான் விரும்பிய பலனை அடைவதற்காகச் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட உபாயங்களைச் செய்ய முயன்று, அதனை நிறைவேற்ற இயலாமல் நிற்கிறான்; அப்போது அவன் ரக்ஷகனாக நிற்கும்

ஸர்வேச்வரனிடம், “நீ எனக்கு உபாயமாக வேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்கிறான் [அதாவது சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட உபாயங்களின் இடத்தில் ஸர்வேச்வரன் நிற்கும்படியாக]. ஆக மற்ற உபாயங்களின் இடத்தில் ஸர்வேச்வரனை நிற்கும்படியாகச் செய்தல் என்றால் என்ன? சேதநன் ஸர்வேச்வரனிடம், “மற்ற உபாயங்களையும் கர்மங்களையும் செய்யும் சுமையை என் தலையில் ஏற்றாமல் இருப்பாயாக. ஆனால் அவற்றைச் சுமப்பதன் மூலம் கிட்டவல்லதான பலன்கள் அனைத்தையும் தருதல் என்பதை, சக்தியும் கருணையும் நிறைந்த உனது பொறுப்பாக ஏற்றுக் கொள்வாயாக”, என்று ப்ரார்த்தித்தல் ஆகும். இத்தகைய தன்மையை உறுதியுடன் கூறும் பொருட்டே நிசேஷபம் அல்லது பரந்யாஸத்தை அங்கி என்பர். இந்த நிலையானது நம்முடைய பாரங்களை நம்மிடம் இல்லாமல் செய்த பின்னரே (அவற்றை அவனிடம் ஒப்படைத்த பின்னரே) உண்டாவதாகும். இத்தகைய உறுதியை எண்ணியே, அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையில் (37-30) - ஸாம்ப்ரதம் த்வேஷ உபாயார்த்தைக வாசக: - “சரணம்” என்னும் சொல் உபாயம் என்னும் பொருளைத் தரும் - என்று கூறப்பட்டது.

உபாயமாக இருக்கவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனை மற்றும் சரணாகதி ஆகிய இரண்டையும் கூறும் இடங்களில் “கூறியது கூறல்” என்பதற்கான சமாதானம்

மூலம் - உபாய ப்ரார்த்தனையையும் நிசேஷபத்தையும் ஓரிடத்திலே பிரியச் சொல்லுமிடங்களில் உபாய சப்தத்தில் இவ்விவசைஷயைத் தவிருதல், பரஸமர்ப்பணாதிகள் ஸுவ்யக்தங்களாகைக்காகப் பிரியச் சொல்கிறதாதல், இங்கு ஸ்வரூபமும் பரமும் பலமும் ஸமர்ப்பணீயமாகையாலே அநேகாம்ச விசிஷ்டமான ஸமர்ப்பணத்தில் அம்சாந்தர பரமாதல் ஆகக்கடவது. இவை மூன்று ப்ரகாரத்துக்கும் புநருக்தி தோஷமில்லை.

விளக்கம் - ஒரு சில இடங்களில் பகவானை உபாயமாக இருப்பதற்கான ப்ரார்த்தனை மற்றும் பரந்யாஸம் (சரணாகதி) ஆகிய இரண்டும் தனித்தனியே கூறப்படுவதைக் காணலாம். இதற்கான காரணம் கீழே உள்ளவற்றால் ஆகும்:

- அது போன்று இரண்டும் கூறப்பட்ட இடங்களில் உள்ள உபாயம் என்னும் சொல்லானது “காப்பாற்றவேண்டும்” என்னும் பொருளில் வந்தது அல்லாமல், மேலே கூறப்பட்டபடி மற்ற உபாயமாக இருத்தல் வேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனையைக் குறிக்கவில்லை.
- உபாயமாக இருத்தல் வேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனை மற்றும் நம்மைக் காக்கும் பொறுப்பை ஒப்படைத்தல் ஆகிய இரண்டையும் வேறுபடுத்திக் காண்பிப்பதற்காக ஆகும்.
- ஸமர்ப்பணம் என்பது ஸ்வரூபம், பரம் (நம்முடைய பொறுப்புகள்), பலன் ஆகிய மூன்றையுமே கொண்டுள்ளதால், பல பகுதிகளுடன் கூடியதான ஸமர்ப்பணத்தில், இவை ஒவ்வொன்றையும் மற்ற இரண்டிலிருந்தும் வேறுபடுத்திக் காண்பிப்பதற்காக ஆகும்.

ஆகவே இவற்றில் புநருக்தி தோஷம் என்பதான “கூறியது கூறல்” என்னும் குற்றம் இல்லை.

ப்ரபத்திக்கு தனித்து அறியவேண்டிய தன்மை

மூலம் – இவ் வுபாயத்வம் ந்யாஸவித்யைக்கு விசேஷித்து வேத்யாகாரம். இதுக்கு அபேசுஷிதமாய்க் கொண்டு ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் வருகின்றன.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் உபாயமாக உள்ள சிறப்பு என்பது ந்யாஸ வித்யையில் சிறப்பாக அறியப்படவேண்டிய விஷயம் ஆகும். ஸர்வேச்வரனுடைய ஞானம், சக்தி போன்றவையும் இங்கு தேவைப்படும் விஷயங்கள் ஆகின்றன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 46)

109. எண்ணிலும் வரும் கணனைக்கு எண்டானுமில்லை.

அவதாரிகை - ஆனால் பரமபக்திக்கு முகம் காட்டுமோபாதி, பரிகணனைக்கும் முகம் காட்டு மென்றாரிறே அவர்தாமே; அந்தப் பரிகணனைதான் இவர்க்குண்டாய்த்தானாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எண்ணிலும் வரும் கணனைக் கெண்டானுமில்லை) என்று.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஒருவனுடைய பரமபக்திக்கு முகம் காண்பிப்பது போன்று, அவனை எண்ணுவதற்கும் முகம் காண்பிப்பான் என்று இவரே அருளிச்செய்துள்ளார். ஆகவே அத்தகைய “எண்ணியபடி இருத்தல்” என்ற நிலையே இவருக்கு ஏற்பட, அதன் காரணமாகவே ஸர்வேச்வரன் இவருக்கு க்ருபை செய்தான் என்று கூறலாம் அல்லவோ? இந்த ஐயத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “எண்ணிலும் வருமென்னினி வேண்டுவம்” என்றது, ஈச்வர குணாதிக்யம் சொன்ன வித்தனை போக்கி, அந்த பரிகணனைக்குத் தம்மோடு அந்வய மில்லாமை கண்டு, “நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓரெண்டானு மின்றியே வந்தியலுமாறு - கண்டாயே” என்று கார்யங்கள் பலிக்குமிடத்தில், “எண்ணிலும் வரும்” என்றது தான் மிகையாம்படி ஓரெண்டானுமின்றி யிருக்கச்செய்தே பலித்துக்கொடு நிற்கிறபடி கண்டாயே

யென்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு மூதலிக்கையாலே அதுவும் இவர்க் கில்லை யென்கை.

விளக்கம் - (எண்ணிலும் வரும் கணனைக்கு) - திருவாய்மொழி (1-10-2) - எண்ணிலும் வருமென்னினி வேண்டுவம் - என்ற பாசுரத்தில், ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்தையும் கூறிய பின்னரும், அவற்றைக் குறித்தும் அவனைக் குறித்தும் எண்ணியபடி இருத்தல் என்பது தன்னிடம் இல்லை என்பதைக் கண்டார். அதனால், (எந்தானும் இல்லை) - திருவாய்மொழி (1-10-5) - நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓரெண்டானு மின்றியே வந்தியலுமாறு - கண்டாயே - என்பதற்கு ஏற்ப, செயல்கள் அனைத்தும் நிறைவேறுவதற்கு “எண்ணிலும் வரும்” என்பது அவசியம் என்றாலும், அத்தகைய எண்ணியபடி இருத்தல் என்பது இல்லாதபோதிலும், ஸர்வேச்வரன் குறித்த செயல்கள் அனைத்தும் நிறைவேறியபடி உள்ளதைக் கண்டாய் அல்லவோ என்று தனது திருவுள்ளத்திற்கு நிரூபிப்பதால், இவருக்கு “அவனை எண்ணியபடி இருத்தல்” என்ற நிலை இருந்தது, அதன் காரணமாகவே ஸர்வேச்வரன் இவரைக் கடாசுஷித்தான் என்பதும் பொருந்தாது.

110. மதியால் இசைந்தோ மென்னும் அநுமதீச்சைகள் இருத்துவ மென்னாத வென்னை இசைவித்த என்னிசைவினது.

அவதாரிகை - அதுதான் வேணுமோ? தமக்கு அநுமதீச்சைக ளுண்டாக வருளிச்செய்தாரே? அவைதான் ஹேதுவானாலோ வென்ன, அவையும் அவனாலே யுண்டான தென்கிறார் “மதியா லிசைந்தோமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - அத்தகைய எண்ணம் இவரிடம் இருந்தது என்று இவர் வெளிப்படையாகக் கூறவேண்டுமோ? இவர் தம்முடைய பாசுரங்களில் தனக்கு அநுமதியும் [ஸர்வேச்வரனை விலக்காமல் இருத்தல்] இச்சையும் உள்ளதாக அருளிச்செய்தார்; ஆகவே அவை காரணமாக ஸர்வேச்வரன் கடாசுஷித்தான் என்று கூறலாம் அல்லவோ என்றால், அவையும் தனக்கு அவனாலேயே ஏற்பட்டது என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “வைத்தேன் மதியா லெனதுள்ளத் தகத்தே” என்று அநுமதி மாத்தரத்தாலே அவனை என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்தேனென்றும், “யானு மென்னெஞ்சு மிசைந்தோம்” என்று விரோதியைப் போக்கும்படியாக நானும் மென்னெஞ்சு மிசைந்தோ மென்றும் தமக்குண்டாகச் சொன்ன அநுமதியும் இச்சையும், “யானொட்டி யென்னு ளிருத்துவ மென்றிலன்” என்று அவன் தம்முள்ளே புகுந்திருப்பதாகக் கேட்டவளவில் நான் இசைந்து என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் இருத்துவோ மென்றிலே னென்றபடியே அவனை உள்ளேயிருத்தவோ மென்றிசையாத தம்மை “இசைவித்தென்னை” என்கிறபடியே வருந்தி இசையப் பண்ணி, “என்னிசைவினை” என்று நானல்லெனென்று அகலாதபடி என்னிசைவுதானாய்ப் புகுந்தவனை யென்னும்படி யத்னித்த ஈச்வரனுடைய க்ருஷி பலமென்கை. அநுமதீச்சைகள் தமக்கு முன்னே உண்டாயிருந்ததாகில், “இருத்துவமென்றிலன்”, “இசைவித்தென்னை” என்று மருளிச் செய்யக்கூடாதினே.

விளக்கம் - (மதியால் என்னும் அநுமதி) – திருவாய்மொழி (8-7-10) – வைத்தேன் மதியால் எனது உள்ளத்து அகத்தே – என்று அநுமதி மட்டுமே கொண்டு அவனை எனது நெஞ்சத்தில் வைத்தேன் என்று தனக்கு உள்ளதாகக் கூறிய அநுமதியும், (இசைந்தோம் என்னும் இச்சை) – பெரியதிருவந்தாதி (26) – யானும் என் நெஞ்சம் இசைந்தோம்- என்று அவனை அடையத் தடையாக உள்ள விரோதியைப் போக்கும்படியாக நானும் எனது நெஞ்சமும் ஒன்றாக ஒப்புக் கொண்டோம் என்று தனக்கு உள்ளதாகக் இச்சையும். (இருத்துவம் என்னாத என்னை) – திருவாய்மொழி (1-7-7) – யானொட்டி யென்னு ளிருத்துவ மென்றிலன் - அவன் எனது மனதில் புகுந்திருப்பதைக் குறித்து அறிந்தபோதிலும், நான் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு அவனை எனது மனதிலேயே நிலைத்திருக்கும்படிச் செய்வேன் என்று கூறவில்லை – என்பதற்கு ஏற்ப, அவனை உள்ளேயே இருக்கும்படிச் செய்வேன் என்று இசையாத நம்மாழ்வாராகிய தன்னை. (இசைவித்த என் இசைவினது) – திருவாய்மொழி (5-8-9) – இசைவித்தென்னை - என்பதற்கு ஏற்ப வருந்தி இசையும்படிச் செய்து, திருவாய்மொழி (1-7-4) - என்னிசைவினை - என்பதற்கு ஏற்ப “நான் அதற்குத் தகுந்தவன் அல்லன்” என்று அகன்று செல்லாதபடி, எனது

இசைவாகவே புகுந்தவனை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து முயற்சிகளும் செய்த ஸர்வேச்வரனுடைய செயல்பாடுகளின் பலனே ஆகும். அநுமதியும் இச்சையும் ஆழ்வாருக்கு முன்பே இருந்தது என்றால், “இருத்துவம் என்றிலன்” என்றும், “இசைவித்து என்னை” என்றும் அருளிச்செய்திருக்கமாட்டார் அல்லவோ?

111. மாதவன் மலை நீர் நிழலென்று ஏறிடுமது வ்யாவ்ருத்த்யுக்தி அந்யார்த்தம் அபுத்தி பூர்வகம் அவிஹிதம் பலவிஸத்ருசம் பலாந்தர ஹேது.

அவதாரிகை - இவையொன்றுமில்லையாகிலும் “மாதவன்” என்றும், “திருமாலிருஞ்சோலை மலை” என்றும் சொன்ன உக்தி மாத்ரங்களைப் பற்றாசாகக் கொண்டு விஷயீகரித்தானாக வருளிச்செய்கையால், அவைதானுண்டே யென்ன, அவை பேற்றுக்கடியாகச் சொல்லத் தக்கவை யன்றென்னு மிடத்தை மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடிதங்களாகச் தக்கவற்றையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (மாதவன் மலை நீர் நிழலென்றேறிடுமதென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இது போன்று ஸர்வேச்வரன் இவரை ஏற்றுக்கொள்ள வேறு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லை என்றாலும், “மாதவன்”, “திருமாலிருஞ்சோலை மலை” என்று இவர் கூறிய சொற்களை மட்டுமே ஒரு வாய்ப்பாகக் கொண்டு, ஸர்வேச்வரன் தன்னை ஏற்றுக் கொண்டதாக இவரே அருளிச்செய்துள்ளதால், அது போன்று உரைத்தவற்றையே காரணமாகக் கூறலாம் அல்லவோ? ஆனால் அவை பேற்றுக்குக் காரணமாகக் கூறத்தக்கவை அல்ல என்பதை, அவற்றுடன் ஒருசேர சிந்திக்கத்தக்க வேறு சிலவற்றையும் சேர்த்துக் கொண்டு விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “மாதவனென்றதே கொண்டென்னை யினியிப்பாற்பட்டது யாதவங்களும் சேர்கொடேனென்று என்னுள் புகுந்திருந்து” என்று அந்த:புரவாஸிகள் சொல்லும் “மாதவன்” என்கிற திருநாமத்தை அஹ்ருதயமாகச் சொன்னவளவிலே, அத்தையே குவாலாகக் கொண்டு, அல்லாத திருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறியாத வென்னை விஷயீகரித்து, என்னுள்ளே புகுந்திருந்து, ஸகல கர்மங்களையும் போக்கினானென்றும்,

“திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்னத் திருமால் வந்தென் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்” என்று ஓரோ தேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லாநின்றால், ஓரோ விசேஷங்களை யிட்டுச் சொல்லுமோபாதி யாத்ருச்சிகமாக “திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேன்” என்னுங்காட்டில் தானுகந்தருளின திருமலையின் பேரை விரும்பிச் சொன்னேனாகக் கொண்டு நிரபேசுஷனானதான், பிராட்டியோடே கூட வந்து என்னுள்ளே பரிபூர்ணமாகப் புகுந்தானென்றும் சொல்லும்படி, மாதவனென்று நம் பேரைச் சொன்னார்; திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்று நம்முரைச் சொன்னாரென்றும் ஏறிடுகிறவை - ஈச்வரனுகந்த திருநாமமென்றும், அவன் உகந்து வர்த்திக்கிற திருமலை யென்றும் சொன்னவையல்ல; பேருக்கும் பேருக்கும் மலைக்கும் மலைக்கும் வ்யாவ்ருத்தி சொன்ன மாத்ரம்.

விளக்கம் - (மாதவன் என்று) - திருவாய்மொழி (2-7-3) - மாதவனென்றதே கொண்டென்னை யினியிப்பாற்பட்டது யாதவங்களும் சேர்கொடேனென்று என்னுள் புகுந்திருந்து - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்தப்புரத்தில் உள்ளவர்கள் கூறுவதான “மாதவன்” என்னும் திருநாமத்தை மனதளவில் ஒட்டும்படியாகச் சொல்லாமல் மேலோட்டமாக உரைத்தபோதிலும், அதனையே ஒரு சந்தர்ப்பமாகக் கொண்டு, இதனைத் தவிர்த்து உள்ள திருநாமங்களுக்கும் இதற்கும் உள்ள வேறுபாடு அறியாதபடி உள்ள என்னை ஏற்றுக் கொண்டு, என்னுள்ளே புகுந்து, அங்கேயே நிலைத்து நின்று எனது அனைத்து கர்மங்களையும் போக்கினான். (மலை என்று) - திருவாய்மொழி (10-8-1) - திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்னத் திருமால் வந்தென் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு இடங்களில் உள்ள மலைகள் குறித்துக் கூறியபடி வரும்போது, அவைகளுடைய சிறப்புகளை உரைப்பது போன்றே, தற்செயலாக “திருமாலிருஞ்சோலை” என்று உரைத்தேன்; அப்போது, தான் மகிழ்வுடன் உறையும் இடத்தை இவன் மிகவும் விருப்பத்துடன் உரைத்தான் என்று திருவுள்ளம் பற்றி, எதனையும் வேண்டாதபடி பெரியபிராட்டியுடன் கூடியவனாக எனது மனதில் பரிபூர்ணமாகப் புகுந்தான். (ஏறிடுமது) - இவ்விதம் ஆழ்வார் உரைப்பது போன்று, “மாதவன் என்று நம்முடைய திருநாமத்தை உரைத்தார், திருமாலிருஞ்சோலை என்று நம்முடைய இருப்பிடத்தை உரைத்தார்” என்று

ஆழ்வார் கூறியவற்றில் ஸர்வேச்வரன் அவனுடைய எண்ணங்களை ஏற்றிக் கொள்ளும் சிந்தனைகள்; (வ்யாவ்ருத்த்யுத்தி) - ஸர்வேச்வரன் மகிழ்வுடன் ஏற்கும் திருநாமம், அவன் உறைகின்ற இடம் என்றெல்லாம் ஆழமாக மனதில் எண்ணிக் கூறப்பட்டவை அல்ல; இவ்விதம் உரைக்கப்பட்டது என்னவென்றால் மற்ற திருநாமங்கள் மற்றும் இந்தத் திருநாமம், மற்ற மலைகள் மற்றும் இந்த மலை ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு கூறிய அளவு மட்டுமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடிதமாய்ப் போருமவையான, “என்னடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக் கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்” என்றேறிகிறவை - தன் பயிர் தீயாமைக்காக நீருள்ளவிடத்தில் நின்றும், நெடும்துலையிட்டு இறைக்கிறதும், தனக்குச் சூது சதுரங்கம் பொருகைக்கும், காற்று வரவுக் கிருக்கைக்குமாக விரிவுண்டாகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்கிறது மொழிய, பாகவதர்கள் விடாயைத் தீர்க்கைக்கும் அவர்களுக்கொதுங்க நிழலாகைக்கும் செய்கிறதல்லாமையாலே அந்யார்த்தம்.

விளக்கம் - (நீர் நிழல் என்று ஏறிடுமது) - இது போன்று ஸர்வேச்வரன் தானாகவே கற்பித்துக் கொள்ளும் இவற்றுடன் சேர்த்துக் கூறுவதான, “எனது அடியார்களின் தாகம் தீர்த்தான், அவர்கள் ஒதுக்குவதற்கு நிழலை அளித்தான்” என்று கற்பித்துக் கொள்வதானவை, (அந்யார்த்தம்) - தனது பயிர் வாடாமல் இருப்பதற்காக நீர் நிறைந்த இடத்திலிருந்து நீண்ட துலை இட்டு இறைப்பதும்; தான் சூது மற்றும் சதுரங்கம் ஆகியவற்றில் ஈடுபடுவதற்காகவும், காற்று வாங்கவும் வீட்டின் வெளிப்புறம் திண்ணை கட்டிவைப்பதும், இந்த இந்த காரணத்திற்கு அல்லாமல், பாகவதர்களுடைய தாகம் தீர்க்கவும் அவர்கள் ஒதுங்குவதற்காக நிழல் அமைப்பதும் என்பதற்காக அல்ல என்பதால், இவை வேறு ஒன்றைக் கருதியே ஆகும்; ஆனால் ஸர்வேச்வரன் எண்ணிக் கொள்வது வேறுவிதமாக ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இவைதான் இத்தனையும் இத்தலையில் நினைவின்றியிருக்க, அவன் அடித்தேறிகிறவை யாகையாலே புத்தி பூர்வகமுமல்ல. இவைதான் பல ஹேது தயா சாஸ்த்ர விஹிதங்களும்ன்று. பகவத்விஷயீகாரமாகிற மஹாபலத்துக்கு இவை ஸத்ருசமுமல்ல. இவையுண்டாய்த்தாகில் இவ்வருகே சில

அல்பப்ரயோஜநங்களுக்கு ஹேதுவா மித்தனை யென்கை. ஆகையால் இவை பகவதங்கீகார ஹேதுவாக மாட்டாதென்று கருத்து.

விளக்கம் - (அபுத்தி பூர்வகம்) - இது போன்றுள்ள பல செயல்களும் இவர்கள் “இதற்காகச் செய்கிறோம்” என்னும் எண்ணம் ஏதும் இன்றிக்கே செய்தபோதிலும், ஸர்வேச்வரன் இவற்றை வேறுவிதமாகக் கற்பித்துக் கொண்டு நிற்பதால், இவர்கள் புத்தி அறிந்து செய்வது அல்ல. (அவிஹிதம்) - இது போன்ற செயல்கள் பலன் அளிப்பதற்கான காரணங்கள் என்று சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டவையும் அல்ல. (பல விஸாத்ருசம்) - ஸர்வேச்வரனால் ஏற்கப்படுதல் என்னும் மிகப் பெரிய பலனுக்கு இவை ஒத்தது அல்ல. (பலாந்தர ஹேது) - இவை இருந்தது என்றால், இவை வேறு சில பலன்களுக்குக் காரணமாக உள்ளன அல்லாமல், பகவான் ஏற்றுக்கொள்வதற்கான காரணமாகி விடாது.

வ்யாக்யானம் - கீழே “யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்” என்றதுவும், இங்கே மாதவனித்யாதியாலே அவனேறிடத்தக்கவை சிலவுண்டாக இவர் தம்முடைய உக்தியாலே கண்டெடுத்துக் கழிக்கிறவிதும் தன்னில் சேரும்படி யெங்ஙனே யென்னில், யாத்ருச்சிகாதிகள்தான் பலவுமுண்டாகையாலே, அத்யுத்தகடங்களாய் மஹாபலத்துக் குறுப்பாய் வந்து விழுமவையும் ஆபாஸங்களா யிருக்குமவையு முண்டாகையால் அத்யுத்தகடங்களாய் அவனுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாம்படி யிருக்குமவற்றைக் கீழே சொல்லிற்றாக்கி, ஆபாஸங்களாய் அவனாரோபித்துக் கொள்ளத்தக்கவற்றை இங்கே சொல்லிற்றென்று விபஜித்துக் கொள்ளுமளவில் விரோதமில்லை.

விளக்கம் - ஆனால் சூர்ணை 107ல் - யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும் - என்பதுடன், இந்தச் சூர்ணையில் - மாதவன் - என்று அவன் கற்பித்துக் கொள்ளத்தக்கபடியான செயல்கள் உள்ளன என்று கூறும் இவருடைய சொற்கள் மூலம் முரண்பாடு ஏற்படாதோ என்று கேட்கலாம். தற்செயலாக ஏற்படும் செயல்கள் என்பது பலவகைப்படும். மிகவும் பெரியவைகளாக, மிகப் பெரிய பலனை ஏற்படுத்தவல்ல செயல்கள் சில மட்டுமே இருக்கலாம்; மிகவும் சிறியதாக உள்ளவை சில மட்டுமே இருக்கலாம்; சூர்ணை 107ல், மிகவும் பெரியவைகளான,

மிகவும் பெரிய பலன்களை அளிப்பதான காரணமாக வந்து சேர்வனவற்றை மட்டுமே கூறினார். ஆனால் இங்கு மிகவும் சிறியவைகளாய் உள்ளபோதிலும், அவனால் கற்பிக்கப்பட்டவற்றைக் கூறினார். ஆக இரண்டிற்கும் வேறுபாடு உள்ளதால் முரண்பாடு இல்லை.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 191)

3-3-5 சோதியாகி யெல்லா வுலகுந்தொழும்

ஆதிமூர்த்தி யென்றா லளவாகுமோ

வேதியர் முழு வேதத்தமுதத்தைத்

தீதில் சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே

பொருள் - வைதிகர்களுடைய அனைத்து வேதங்களிலும் மிகவும் இன்பம் மற்றும் ஆனந்தம் கொண்டவன் என்று கொண்டாடப்படுபவனும், எந்தவிதமான தாழ்வும் இல்லாத திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவனும், கானகம் - வானரம் - வேடுவர் என்று பலரும் தன்னை அனுபவிக்கும்படியான குணங்கள் கொண்டவனும் ஆகிய திருவேங்கடமுடையானை - தேஜோமயமான திருமேனி கொண்டவன், அனைத்து உலகில் உள்ளவர்களும் வணங்கும்படி உள்ளவன், அனைத்து லோகங்களுக்கும் காரணமாக உள்ளவன் - என்றெல்லாம் புகழ்ந்தால் அவனுக்குப் பெருமையோ?

அவதாரிகை - நித்யஸூரிகளுக்கும் தன்னைக் கொடுத்தான் என்றது ஓர் ஏற்றமோ, எனக்குத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு என்றார் கீழ். எனக்குத் தன்னைத் தந்தான் என்கிற இதுதான் ஓர் ஏற்றமோ, என்னிலும் தாழ் நின்றாரைத் தேடிப்பெறாதேயிருக்கிறவனுக்கு என்கிறார் இதில்.

விளக்கம் - “மிகவும் தாழ்ந்தவனாகிய (ஆழ்வார்) தனக்குக்கூட தன்னை அளித்த திருவேங்கடமுடையானுக்கு - அவன் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை அளித்தான் என்ற கூறுவது பெருமை ஆகுமோ?”, என்று கடந்த பாசுரத்தில் அருளிச் செய்தார். “என்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்கள் உள்ளனரா என்று தேடிய அவன் யாரும் கிட்டாமல் நின்றான்; இப்பட்டப்பட்ட தாழ்ந்த எனக்கு அவன் தன்னையே அளித்தான் என்று கூறுவது பெருமையா?, என்று இந்தப் பாசுரத்தில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சோதியாகி) நிரவதிக தேஜோரூபமான திருமேனியையுடையனாய். “நீலதோயத மத்யஸ்தா” என்னாநிற்கச்செய்தே, “பீதாபா” என்கிறது. அதாவது, ச்ரம ஹரமான வடிவைப் புகர் முட்டாக்கிட்டிருக்கும் என்கையும், அந்தப் புகர் தன்னையே ச்ரம ஹரமான வடிவுதான் க்ரஸித்துக்கொண்டிருக்கும் என்கையும். இத்தால் ஒன்றையொன்று விடாதே இரண்டும் நிரபேஷம் என்கை. “பீதாபா” என்றது - ஸ்வதேஜஸ்ஸை விக்ரஹந்தான் பாநம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் என்றபடி. “தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (சோதியாகி) - தனக்கு மேம்பட்ட ஏதும் இல்லாத தேஜோமயமான திருமேனி கொண்டவன். ஆனால் தேஜஸ் என்றால் சிவந்து காணப்படும்; இவனுடைய திருமேனி ச்யாமள வர்ணம் கொண்டது; இப்படி உள்ள திருமேனியை எவ்விதம் சிவந்த ஜோதியாகக் கூறினார்? அதாவது திருமேனிக்கு ச்யாமள நிறமும் உண்டு, தேஜஸ்ஸும் உண்டு. இந்த இரண்டும் இருந்தாலும், தேஜஸ்ஸே மேலோங்கி நிற்கும் என்பதை ச்ருதி மூலம் உணர்த்துகிறார். தைத்திரீயத்தில் - நீலதோயதமத்யஸ்தா - நீலநிறம் கொண்ட மேகத்தை நடுவில் கொண்ட மின்னல் போன்ற ஒளியுடன் கூடி - என்பதுடன் நிற்காமல், பீதாபா - பொன்நிறமான - என்றும் கூறியதைக் காணலாம். இந்த ச்ருதி வரியின் பொருள் என்னவென்றால் - காண்பவர் களைப்பை நீக்குகின்ற திருமேனியை, தேஜஸ் தன்னுள் அடக்கியிருக்கும் என்பதும், அந்தத் தேஜஸ்ஸைக் காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்கவல்ல திருமேனியானது தன்னுள் தேஜஸ்ஸை அடக்கியிருக்கும் என்பதும் ஆகும். ஆக இந்த இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று விடாமல், ஒன்றை மற்றொன்று

சார்ந்திராமல் இருக்கும். ஆனால் “பீதாபா” என்று சிறப்பித்துக் கூறுவதால், தேஜஸ்ஸை திருமேனியானது அதிகமாக வெளிப்படுத்தியபடி இருக்கும் என்று கருத்து. அரும்பத உரையில் வேறு ஒரு பொருளும் கூறப்பட்டுள்ளது. அது என்னவென்றால் - பெரியபிராட்டியுடன் சேர்த்தி, ஆயுதங்களுடைய சேர்த்தி, ஆபரணங்களுடன் சேர்த்தி என்பதால் தேஜஸ் அதிகமாகவே உள்ளது; தனது திருமேனியில் வெளிப்படும் காந்தி மூலம் நீலமேகத்தின் நடுவில் உள்ள ஒளியாகத் தோன்றுகிறது; பீதாபா என்பது பிராட்டியுடனான சேர்த்தியால், அவளுடைய காந்தியை உள்ளடக்கி இருப்பதைக் கூறுகிறது - என்பதாகும். இரண்டு தேஜஸ்ஸை இங்கு கூறுவதன் காரணம் உரைக்கிறார்; தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம் - பேரொளிகளின் கூட்டமாக உள்ளவன் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ) இப்படி சொன்னால்தான் அவனுக்கு ஏற்றமாகப் போருமோ “எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி யென்றால் அளவாகுமோ” என்கைக்கு? “எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி” என்றாரோ பின்னை? என்னில் - “எண்ணில் தொல்புகழ் வானவர் ஈசன்” என்னா, “ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்” என்று அநுபாஷித்தவோபாதி, இங்கும் அப்படி சொன்னாரோ? என்னில் - விழுக்காட்டாலே சொன்னார்; எங்ஙனே சொன்னபடி? என்னில்; கீழே “நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்” என்றாரே தம்மை; தாழ்வுக்குத் தம்மை எல்லாரிலும் அவ்வருகாகச் சொன்னாரே; தான் தொழுதபோதே எல்லா லோகங்களும் விழுக்காட்டாலே தொழுததாயிற்று; “எல்லாவற்றுக்கும் மேல் படி அமிழ்ந்தது” என்றால், “கீழ்ப்படி அமிழ்ந்தது” என்று சொல்லவேண்டாவிடே. (தொழும்) “தொழக் கடவோ மல்லோம்” என்று ஸங்கல்பித்திருந்தவர்களும் தொழுதார்களாயிற்று கண்டவாரே.

விளக்கம் - (எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ) - இவ்விதம் உரைத்தால் மட்டுமே அவனுக்கு ஏற்றமாக இருக்குமோ? “எல்லா உலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி என்றால் அளவாகுமோ?” என்று கூறுவதன் மூலம் இவர் முன்பே, “எல்லா உலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி” என்று கூறியது போன்று உள்ளதே; ஆனால் இவர் இங்குதான் முதன்முறையாக இவ்விதம் கூறுகிறார்

அல்லாமல், இதற்கு முன்பு உள்ள பாசுரங்களில் கூறவில்லையே என்று சந்தேகம் எழலாம். அதாவது - மூன்றாவது பாசுரத்தில் “வானவர் ஈசனே” என்று கூறியதால், நான்காம் பாசுரத்தில் “ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்” என்று தொடர்ந்து கூறினார்; ஆனால் இங்கு அவ்விதம் முன்பு உள்ள எதனுடனும் இந்தக் கூற்று சேரவில்லையே என்பதே இங்கு எழும் சந்தேகம் ஆகும். இதற்கு ஸ்வாமி நம்பிள்ளை, “மறைமுகமாக வெளிப்படும் அர்த்தம் மூலம் உரைத்தார்”, என்றார்; இவ்விதம் கூறும் விளக்கத்தை எப்படி ஏற்பது? இது போன்று திருவுள்ளத்தில் கொண்டோ உரைத்தார் என்று மீண்டும் கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். தன்னைக் கடந்த பாசுரத்தில் “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன்” என்று கூறிக் கொண்டார்; ஆக அனைவரிலும் தாழ்ந்தவனாகத் தன்னை உரைத்துக் கொண்டார். இப்படி உள்ள தான், அவனைத் தொழும்போது, உலகில் உள்ள மற்ற அனைவரும் தொழுதிருப்பது உறுதியே ஆகும் என்கிறார்; அதாவது அற்பனாகிய தானே அவனைத் தொழும்போது, தன்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்த மற்ற அனைவரும் தொழுதிருப்பர் என்று கருத்து. ஒரு குளத்தில் உள்ள மேல்படியானது தண்ணீரில் மூழ்கி உள்ளது என்றால், கீழே உள்ள படியானது மூழ்கி உள்ளது என்று தனியாக உரைக்க வேண்டுமோ? இங்கு “மேல்படி” என்பது உயர்ந்தவர்கள் என்றும், “கீழ்ப்படி” என்பது ஞானத்தால் தாழ்ந்தவர்கள் என்றும் கொண்டு, இப்படிப்பட்ட அனைவரிலும் மேம்பட்டவன் என்கிறார். க்ருஷ்ணனைத் தொழுமாட்டோம் என்று உறுதியாக நின்றவர்கள் கூட, ராஜகூய யாகத்தில் க்ருஷ்ணனைக் கண்டவுடன் தொழுதபடி நின்றார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (ஆதிமூர்த்தி) “ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸ்யம்” என்னா. ஜிஜ்ஞாஸ்யமான ப்ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணம் எதென்ன, ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணம் என்றதிறே. காரண வாக்யங்கள் ஒருங்கவிட்டது எங்ஙனையென்னில், “யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே - தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்ம” என்று ஆச்ரயணீய வஸ்து ஏதேன்ன, “காரணம் து த்யேய:”, “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் - முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே” என்று ஜகத்காரணவஸ்து என்றதிறே. அப்படியே, கீழ் “எல்லாவுலகும் தொழும்” என்று ஆச்ரயணத்தைச் சொல்லி, “ஆதிமூர்த்தி” என்று ஆச்ரயணீய வஸ்துவைச் சொல்லிற்றிறே.

விளக்கம் - (ஆதிமூர்த்தி) - ஆதிமூர்த்தி என்றால் அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன். “அவன் ஆதிமூர்த்தியாக உள்ளதால் - அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளதால், அவனை அனைத்து உலகங்களும் தொழும்” என்று உரைத்து, அத்தகைய காரணப் பொருளே உபாஸனை செய்வதற்கு ஏற்றது என்பதற்கு ப்ரஹ்மஸூத்ரம் மற்றும் ச்ருதி வாக்கியங்களை அருளிச்செய்கிறார். முதலில் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தைச் கூறுகிறார். ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-1-1) - ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸ - என்பதன் மூலம், “அறியப்பட வேண்டியதான ப்ரஹ்மமே அறியத்தக்கது” என்று கூறப்பட்டு, தொடர்ந்து, “இத்தகைய அறியப்படவேண்டியதான ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம் என்ன” என்பதற்கு, ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-1-2) - ஜந்மாத்யஸ்ய யத: - என்பதன் மூலம், “இந்த ஜகத்தின் காரணமாக இருத்தலே லக்ஷணம்” என்று கூறியது காண்க. இவ்விதம் ச்ருதியிலும் காணலாம். தைத்திரீய ப்ருகுவல்லீ - யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே - எந்த ஒன்றிலிருந்து இந்த அனைத்தும் உண்டாகின்றனவோ - என்று கூறி, தொடர்ந்து - தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்ம - அந்தப் பொருளை அறிவாயாக, அதுவே ப்ரஹ்மம் - என்று முடித்தது. அடுத்து இவ்விதம் அடையத்தக்க பொருள் எது என்பதற்கு விடை அளிக்கப்படுகிறது. அதர்வசிகையில் - காரணம் து த்யேய: - காரணமாக உள்ள பொருளே த்யானிக்கத்தக்கது - என்றும், யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் - எந்த ஒருவன் அனைத்தையும் படைப்பதற்கு முன்பாக நான்முகனைப் படைத்தானோ - என்றும், முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே - மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவன் அந்தப் பொருளைச் சரணம் அடைவானாக - என்றும் கூறியது; இதன் மூலம், ஜகத்காரணப்பொருள் குறித்துக் கூறப்பட்டது. இது போன்றே நம்மாழ்வாரும், “எல்லா உலகும் தொழும்” என்று அடைகின்ற பொருள்களை முதலில் கூறி, “ஆதிமூர்த்தி” என்று அடையத்தக்க பொருளை அதன் பின் அருளிச் செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - அளவாகாதென்று சொல்லும்போது சிறிது இடஞ்சொல்லிப் பின்னை “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்னும் வேதம் வேண்டாவோ? (வேதியர் முழுவேதத்து அமுதத்தை) “ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்” என்கிறபடியே வேத தநரான ப்ரஹ்மணருடைய எல்லா வேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தை யுடையவனை. “ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி”, “ஸர்வே

வேதா யத்ரைகம் பவந்தி”, “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்கிறபடியே, எல்லா வேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஆநந்த குணத்தையுடையவனை. “ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம”, “ரஸோ வை ஸ:” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - அடுத்து “அவனுக்கு இது போன்று உரைப்பது அளவாகாது” என்று அற்பனாகிய தான் மட்டும் உரைக்கவில்லை, தைத்திரீயத்தில் - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - அவனுடைய ஆனந்தத்தை அளவிட இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்பதற்கு ஏற்ப, வேதமும் உரைத்தது என்கிறார். (வேதியர் முழுவேதத்து அமுதத்தை) - வேதியர் என்றால் வேதங்களை மட்டுமே தங்களுடைய செல்வமாகக் கொண்டவர்கள், யஜுஷி சாகை (அஷ்டகம்-2, ப்ரபாடகம்-7) - ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம் - இந்த வேதமானது பெரியவர்களின் அழிவற்ற செல்வமாக எப்போதும் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப வேதங்களைச் செல்வமாகக் கொண்ட அந்தணர்களுடைய அனைத்து வேதங்களாலும் கூறப்படுகின்ற மிகுதியான இனிமையைக் கொண்டவன்; இது ஸ்வரூபத்தில் உள்ள இனிமையாகும். அடுத்து குணத்தில் உள்ள இனிமையைக் கூறுகிறார். கட உபநிஷத் (1-2-15) - ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி - எந்த ஒரு பரம்பொருளை அனைத்து வேதங்களும் கூறுகின்றனவோ - என்றும், தைத்திரீயம் - ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி - அனைத்து வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே ஆவேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து வேதங்களாலும் கூறப்படும் ஆனந்த குணம் நிறைந்தவனை; இதனை தைத்திரீயத்தில் - ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயம், ரஸோ வை ஸ: - ப்ரஹ்மம் ரஸமயம் - என்றும் கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (தீதில்சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே) தீதென்று - குற்றம். இல்லென்று - இல்லாமை. குற்றமற்ற குணங்களை யுடையவனை. விஷயீகரிக்குமிடத்தில் “இன்னாராவார், இன்னராகார்” என்னும் குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை. கீழ் “எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ” என்றதிற்காட்டில் ஏற்றமாகச் சொன்ன அர்த்தமென்? என்னில் - “ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்” என்றதிற்காட்டில், “என்கண் பாசம் வைத்த” என்னுமிடத்தில் ஏற்றங்கண்டோம்; அவ்வோபாதி “எல்லாவுலகும் தொழும்” என்றதிற்காட்டில், “தீதில்சீர்” என்றவிடத்தில் ஏற்றமென்? என்னில் - என்னை

விஷயீகரித்தான் என்ற இது ஓர் ஏற்றமோ என்னில் தாழ்ந்தாரைத் தேடிக்கிடையாமையாலே பட்டினிவிட்டு, “ஆசயா யதி வா ராம:” என்கிறபடியே அவஸரப்ரதீக்ஷனா யிருக்கிறவனுக்கு? “நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்” என்ற இவருடைய குற்றத்தை குணமாகக் கொண்டு ஸ்வீகரித்து, இவருக்கு அவ்வருகு குற்றமுடையாரைத் தேடிக்கிடையாமையாலே நிற்கிறானாயிற்று. ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷய வர்க்கம் பெற்றவளவிலே த்ருப்தி வருமது ரக்ஷகத்வத்துக்குக் குற்றமாயிற்றே. “ஸந்துஷ்ட: க்ஷத்ரியஸ் ததா”. சீருக்குத் தீதாவது - ஆசிரயிப்பார் குணாகுண நிரூபணம் பண்ணுகை.

விளக்கம் - (தீதில்சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே) தீது என்றால் தோஷம் அல்லது குறை. இல் என்றால் இல்லாமை; ஆக குற்றம் இல்லாத குணங்களைக் கொண்டவனை. ஆனால் குணத்திற்கு என்ன குற்றம் ஏற்படலாம் என்றால், ஒருவனை ஏற்றுக்கொள்ளும்போது “இவன் நமக்கு வேண்டப்பட்டவன், இவன் நமக்கு வேண்டப்படாதவன்” என்று வேறுபடுத்தும் நிலை ஆகும். அத்தகைய தோஷம் இல்லாதவன். அடுத்து “எல்லா உலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி” என்பதைக் காட்டிலும், “தீதில் சீர்” என்பதற்கு உள்ள ஏற்றத்தைக் கூறுகிறார். இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம்; “ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்” என்பதைக் காட்டிலும், “என்கண் பாசம் வைத்த” என்பதில் ஏற்றம் உண்டு என்று கண்டோம்; இது போன்று “எல்லா உலகும் தொழும்” என்பதைக் காட்டிலும் “தீதில் சீர்” என்பதில் உள்ள ஏற்றம் என்ன என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடையாக, “குற்றம் உள்ளவர்கள் நமக்கு ஆகாதவர் என்று ஒதுக்காமல், குற்றங்கள் நிறைந்த என்னை ஏற்றுக் கொண்டான்” என்பதால் இந்தத் தன்மைக்குதானே ஏற்றம் என்கிறார். ஆனால் இது ஏற்றம் ஆகுமோ என்று சிலர் கேட்க பதில் உரைக்கிறார். நம்மாழ்வாராகிய என்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்கள் யாரும் உள்ளனரோ என்று தேடியபடி இருந்தான்; உணவு கிட்டாதவர் பட்டினி கிடந்தது போன்று, யாரும் இல்லாமல் நின்றான்; இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (59-3) - ஆசயா யதி வா ராம: - (சுமந்திரர் உரைப்பது) இராமன் என்னை மீண்டும் அழைப்பானோ என்ற ஆசையில் நின்றேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, காலத்தை எதிர்பார்த்து நிற்கும் அவனுக்கு; “நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்” என்று கூறும் இவருடைய குற்றங்களையும் குணமாகக் கொண்டு ஏற்று, இவரைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர் யாரும் கிடைக்காத காரணத்தால்

நிற்கிறான் என்பதைக் கூறுவதால், இவ்விதம் நிற்பதே ஓர் ஏற்றம் ஆகும் என்று கருத்து. பாதுகாக்கும் ஒருவனுக்குத் தன்னால் பாதுகாக்கப்படும் பொருள் கிடைத்தவுடன் மனநிறைவு ஏற்பட்டால், அது பாதுகாக்கும் தன்மைக்கு இழுக்கே ஆகும்; காரணம் அதன் பின்னர் பாதுகாக்கும் தன்மையில் மீண்டும் மனம் ஈடுபடாது அல்லவோ? ஸந்துஷ்ட: சஷத்ரியஸ் ததா - கிடைத்தவற்றைக் கொண்டு சஷத்ரியன் மனநிறைவு கொண்டால் நஷ்டமே அடைவான் - என்று கூறப்பட்டது காண்க. சீர் என்பதற்கு தோஷம் என்னவென்றால், தன்னை அண்டி நிற்பவர்களுடைய குணம், குற்றம் ஆகியவற்றை ஆராய்தல் ஆகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 53)

48. நிகரின்றி நின்ற என் நீசதைக்கு நின் அருளின் கணன்றிப்

புகல் ஒன்றும் இல்லை அருட்கும் அஃதே புகல் புன்மையிலோர்

பகரும் பெருமை இராமானுச இனி நாம் பழுதே

அகலும் பொருளென் பயன் இருவோமுக்கும் ஆன பின்னே.

விளக்கவுரை - ஆத்மகுணங்கள் (மிகவும் உயர்ந்த குணங்கள் எனலாம்) உள்ளவர்கள், அனாத்ம குணங்கள் (தாழ்ந்த குணங்கள் எனலாம்) உள்ளவர்கள் என்று இந்த உலகில் உள்ளவர்களைத் தனித்தனியே பிரித்து ஆராய்ந்தால், என்னைப் போன்று ஆத்மகுணங்கள் முற்றிலும் அற்றவன், அனாத்ம குணங்கள் பரிபூர்ணமாக உள்ளவன் வேறு யாரும் இருக்கமுடியாது. இப்படிப்பட்ட தாழ்ந்தவனான எனக்கு உமது கருணை அல்லாமல் வேறு புகலிடம் இல்லை. சேஷபூதன் (அடிமை) ஒருவனின் குற்றங்கள் அனைத்திலும் சேஷியின் (எஜமானன்) குணங்கள் புகும் தன்மை போன்று, எம்பெருமானாரின் திருக்கல்யாண குணங்கள் உள்ளன. இவரது குணங்கள் அனைத்தும் எனது தோஷங்களில் புகலிடம் தேடி வந்தன - காரணம், தோஷம் அற்றவர்களுக்கு இவரது குணங்கள் பயன்படாது; அவை என் போன்று பலவிதமான குற்றங்கள் செய்பவர்களுக்கு மட்டுமே, அவர்களைத் திருத்துவதற்காகக் பயன்படும். ஆக இவரது குணங்களுக்கு எனது தோஷங்கள் புகலிடமாக இருந்தன. இப்படியாக எம்பெருமானாரின் குணங்கள் வந்து தங்கும் பாத்திரமாக நான் அவருக்குப் பெரும் பேறாக அமைந்துவிட்டேன். ஸம்ஸாரம் என்ற பிடியில் சிக்காமல் கரை ஏறிய

முத்தர்கள், நித்யஸூரிகள் ஆகியவர்களால் பெருமையாகப் போற்றப்படும் எம்பெருமானாரே! இவ்விதமாக நாம் ஒருவருக்கு ஒருவர் பயனுள்ளவர்களாக உள்ளோம். இப்படி உள்ளபோது, இனி உள்ள காலங்களில் நாம் ஒருவரை ஒருவர் பிரிவதற்குக் காரணம் ஏதேனும் உண்டாகுமோ? (உண்டாகாது)

அவதாரிகை - “இராமாநுசன் இரவும் பகலும் விடாதென்றன் சிந்தையுள்ளே நிறைந்தொப்பற விருந்தான் எனக்காரும் நிகரில்லை” என்று இவர் சொன்னவாறே எம்பெருமானார் இவரைப் பார்த்து “நீர், நம்மை விட்டு காலாந்தரத்திலே வேறொரு விஷயத்தை விரும்புதல், நாம் உம்மை விட்டு வேறொரு விஷயத்தை யாதரித்தல் செய்யில், இந்த ஹர்ஷம் நிலைநிற்கமாட்டாதே” யென்ன; “என்னுடைய நைச்யத்துக்கு தேவீருடைய க்ருபையும், அந்த க்ருபைக்கு என்னுடைய நைச்யமுமே யொழியப் புகலில்லை யாயிருக்க, வ்யர்த்தமே நாம் அந்யபரராகைக்குக் காரணமென்” னென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “இராமாநுசன் இரவும் பகலும் விடாதென்றன் சிந்தையுள்ளே நிறைந்தொப்பற விருந்தான் எனக்காரும் நிகரில்லை” என்று இவர் கூறியதைக் கேட்ட எம்பெருமானார் இவரிடம், “நீவீர், ஏதோ ஒரு காலகட்டத்தில் நம்மை விட்டு மற்றொரு விஷயத்தை விரும்புதல் அல்லது நாம் உம்மை விட்டு மற்றொரு விஷயத்தைக் கைக்கொள்ளுதல் என்று ஆகலாம். இவ்விதம் ஆனால், உம்முடைய இந்த மகிழ்வானது நிலையாக நிற்காது அல்லவோ?” என்றார். இதற்குத் திருவரங்கத்தமுதனார் எம்பெருமானாரிடம், “நான் இவ்விதம் என்னைத் தங்கள் முன்பாகத் தாழ்த்திக் கொள்வதற்கு உம்முடைய க்ருபையும், அத்தகைய க்ருபை ஏற்பட எனது தாழ்வுமே காரணமாக உள்ளன. இவை இரண்டிற்கும் ஒன்றை விட்டால் மற்றொன்றுக்குப் புகலிடம் வேறு இல்லை. இவ்விதம் உள்ளபோது, நாம் மற்றொரு விஷயத்தின் பின்னே செல்வதற்கு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நிகரின்றி நின்றவென் நீசதைக்கு) “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை”, “அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலய:”, “அத்யாபி வஞ்சநபர:” இத்யாதிப்படியே ஆத்மகுண ராஹித்யத்தாலும், அநாத்மகுண

பாஹுள்யத்தாலும் வந்த தண்மையை யுடையவர்களை, இந்த விபூதியில் தனித்தனியே ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் என்னைப்போலே ஆத்மகுண லவலேச ரஹிதனாய், அநாத்மகுண பரிபூர்ணனா யிருப்பா ரொருவராகிலும் கிடையாமையாலே, “கோந்யோஸ்தி ஸத்ருசோ மயா” என்கிறபடியே உபமாந ரஹிதனாய்க் கொண்டிருக்கிற என்னுடைய நீசபாவத்துக்கு. (உன்னருளின் கணன்றி) “வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஸம்பவதி துக்கித:” என்கிறபடியே பரதுக் பரதுக்கித்வ நிராசிகீர்ஷத்வ அஸஹிஷ்ணுத்வாதி லசஷணமான தேவீருடைய க்ருபா குணமொழிய.

விளக்கம் - (நிகரின்றி நின்றவென் நீசதைக்கு) – திருவாய்மொழி (3-3-4) - நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன் - என்றும், அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலய: - நான் அபராதங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளேன் - என்றும், யதிராஜ விம்சதி (7) - அத்யாபி வஞ்சநபர: - வஞ்சனையுடன் கூடிய - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மகுணங்கள் இல்லாத காரணத்தாலும், ஆத்மகுணங்கள் அல்லாத குணங்கள் மிகுதியாக உள்ளதாலும் ஏற்பட்ட தாழ்வை உடையவர்கள் இந்தப் பூமியில் பலரும் உண்டு. அவர்கள் அனைவரையும் தனித்தனியே ஆராய்ந்தாலும் என்னைப் போன்று சிறிதளவு கூட ஆத்மகுணங்கள் அற்றவனும், ஆத்மகுணங்கள் அல்லாதவை பரிபூர்ணமாக உள்ளவனும் என்று யாரும் சிக்க மாட்டார்கள். ஆக, கீதை (16-15) – கோந்யோஸ்தி ஸத்ருசோ மயா – எனக்கு நிகரானவர்கள் யார் உள்ளனர் (என்று அஹங்காரத்துடன் கேட்கும் தன்மை) - என்பதற்கு ஏற்ப உவமை கூற இயலாதபடி உள்ளதான எனது தாழ்ந்த தன்மைக்கு. (உன்னருளின் கணன்றி) – இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (2-40) – வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஸம்பவதி துக்கித: - பிரஜைகள் துக்கம் கொள்ளும்போது இராமனும் துக்கம் அடைகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைக் கண்டு பொறுக்க இயலாமல் அதனை விலக்க விரும்புகின்ற இயல்புடைய உம்முடைய கருணையான தன்மை அல்லாமல்.

வ்யாக்யானம் - (புகலொன்றுமில்லை) வேறொரு புகலிடமில்லை. அந்த நீசதைதானே பச்சையாக அங்கீகரிக்கும் தேவீருடைய க்ருபையினிடத்தி லொழிய ஒதுங்க நிழலொன்று மில்லையென்றபடி. கண் - இடம். “அபராத கணை: அபூர்ண

குசுஷி: கமலா காந்த தயே கதம் பவித்ரீ” என்னுமாப்போலே இவரும் வயிறு நிரம்புகைக்காக எப்போதும் பூர்ணதோஷுத்தை தேடித் திரியுமவராகையாலும், ஸர்வேச்வரன் ஆத்ராபராதியான காகாஸுரனை சிசுஷித்ததுவும், “யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்” என்றும் சொன்னதுவும் பாபிஷ்டரை ரசுஷித்தால் யசஸ்ஸு அதிசயித்திருக்குமென்றத்தைப் பற்றவாகையாலும், சேஷபூதனுடைய தோஷங்களெல்லாம் சேஷியினுடைய க்ருபா குணத்துக்கு லக்ஷ்யங்களாயிறே யிருப்பது. ஆக தம்முடைய நீசதைக்கு எம்பெருமானாருடைய க்ருபா குணமொழிய வேறொரு புகலிடமில்லையென்று அருளிச்செய்யத் தட்டில்லையிறே. (அருட்குமஃதே புகல்) தேவரீருடைய க்ருபா குணத்துக்கு அடியேனுடைய துஷ்டபாவதையே லக்ஷ்யமாயிருக்கும். தோஷ ரஹிதரானவர்கள் பக்கலிலே க்ருபா குணத்துக்கு ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, எத்தனையேனும் தண்ணியரே அதுக்குப் பாத்ரமாகையாலும், எனக்கு ஸத்ருசரான பாபிஷ்டர் ஒருவராகிலு மில்லாமையாலே என்னுடைய நைச்யமே அதுக்குப் புகலிடமென்றபடி.

விளக்கம் - (புகலொன்றுமில்லை) - வேறு எந்த அடைக்கலமும் இல்லை. எனது தாழ்வையே ஒரு ஸாதனச் செயலாக ஏற்றுக் கொள்ளும் உம்முடைய க்ருபையிடம் அல்லாமல் ஒதுங்குவதற்கு ஏற்ற நிழல் வேறு எதும் இல்லை. கண் என்றால் இடம் என்று பொருள். தயாசதகம் (29) - மயி திஷ்ட்டதி துஷ்க்ருதாம் ப்ரதானே மித தோஷாந் இதராந் விசிந்வதீ த்வம் அபராத கணை: அபூர்ண குசுஷி: கமலா காந்த தயே கதம் பவித்ரீ - தயாதேவியே! பாவம் செய்தவர்களில் முதன்மையானவனாக உன் முன்பாக நான் உள்ளேன். நீ என்னைக் கவனிக்காமல், குறைவான பாவங்கள் செய்தவர்களைத் தேடுகிறாய். இவ்விதம் நீ செய்தால், குறைந்த பாவங்கள் மட்டுமே உனது வயிறுக்குக் கிடைக்கும். இவ்விதம் வயிறு நிறையாமல் நீ எவ்விதம் வாழ்வாய்? - என்று கூறுவது போன்று எம்பெருமானாரும் தனது நிறைவுக்காக பூர்ணமாக குற்றங்கள் நிறைந்தவர்கள் யாரும் உள்ளனரோ என்று தேடியபடியே உள்ளதாலும்; ஸர்வேச்வரன் அப்போதே தவறுகள் பல புரிந்தவனாகிய காகாஸுரனைத் தான் காப்பாற்றியதும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-38) - யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம் - இராவணனாகவே உள்ளபோதிலும் - என்று கூறப்படுவதும், பாபங்கள் நிறைந்தவர்களைக் காப்பாற்றினால் புகழானது மேலோங்கும் என்ற காரணத்தாலும்; அடிமை

ஒருவனுடைய குற்றங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய எஜமானனின் க்ருபைக்கு இலக்காக உள்ளன அல்லவோ? ஆகவே திருவரங்கத்தமுதனாருடைய தாழ்வுக்கு எம்பெருமானாருடைய க்ருபை அல்லாமல் வேறு புகல் இடம் இல்லை என்று கூறுவதில் தவறில்லை. (அருட்குமஃதே புகல்) - அதே போன்று உம்முடைய க்ருபைக்கும், அடியேனுடைய இந்தத் தாழ்வு என்பதே இலக்காக இருக்கும். குற்றங்கள் செய்யாதவர்கள் விஷயத்தில் க்ருபையானது வெளிப்படக் காரணம் இல்லாமையால், அது பலனற்று இருக்கும்; ஆகவே எந்த அளவு தாழ்ந்தவராக உள்ளனரோ, அந்த அளவு அதற்குப் பலன் உண்டு என்பதாலும், என்னைப் போன்று பாபங்கள் செய்த ஒருவன் வேறு யாரும் காணப்படமாட்டார்கள் என்பதாலும், எனது தாழ்வே உம்முடைய க்ருபைக்குப் புகலிடமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - “நிகமஜ்ஜதோநந்த பவார்ண வாந்தச் சிராய மே கூலமிவாஸி லப்த: த்வயாபி லப்தம் பகவந் நிதாநீ மனுத்தமம் பாத்ர மிதம் தயாயா:” [த்வயாபி] இப்படி நமக்குக் கைப்பட்ட தேவரீருக்கும். [இதாநீம்] இத்தனை நாளைக்கு இப்போது. [பகவந்] ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தாயே, நான் சொல்லவேணுமோ. [தயாயா:] தேவரீருடைய க்ருபைக்கு. [அநுத்தமம் பாத்ரமிதம்] மயி திஷ்ட்டதி துஷ்க்ருதாம் ப்ரதாநே மித தோஷாந் இதராந் விசிந்வதீ த்வம் அபராத கணை: அபூர்ண குசஷி: கமலா காந்த தயே கதம் பவித்ரீ” என்றும், “அபராத சக்ரவர்த்தி”, “பாபாநாம் ப்ரதமோஸ்மயஹ” என்கிறபடியே பூர்ண பாத்ரமான நானும். [லப்த்தம்] தேவரீருக்குப் பெறாபேறாக லபித்தேன்.

விளக்கம் - இங்கு ஸ்தோத்ரரத்னம் (24) ச்லோகம் வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது. அந்த ச்லோகம் - நிகமஜ்ஜதோநந்த பவார்ண வாந்தச் சிராய மே கூலமிவாஸி லப்த: த்வயாபி லப்தம் பகவந் நிதாநீ மனுத்தமம் பாத்ர மிதம் தயாயா: - பகவனே! ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் சிக்குண்டு நிற்கும் எனக்கு, நீண்டநாள் கழித்து கரை போன்று அடையப்பட்டவனாக நீ உள்ளாய்; பகவானே! உன்னாலும் உன்னுடைய இந்த தயைக்கு இதற்கு மேற்பட்ட தாழ்வு இல்லாத பாத்ரம் அடையப்பட்டது - என்பதாகும் [இதனையே மேலே வ்யாக்யானத்தில் ஒவ்வொரு பதமாகக் கூறுகிறார். ஆகவே மேலும் விளக்கப்படவில்லை. ஆனால் மேலே மூன்று ப்ரமாண வாக்கியங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றை இங்கு

தந்துள்ளோம்] [அநுத்தமம் பாத்ரமிதம்] தயாசதகம் (29) - மயி திஷ்ட்டதி துஷ்க்ருதாம் ப்ரதானே மித தோஷாந் இதராந் விசிந்வதீ த்வம் அபராத கணை: அபூர்ண குசஷி: கமலா காந்த தயே கதம் பவித்ரீ - தயாதேவியே! பாவம் செய்தவர்களில் முதன்மையானவனாக உன் முன்பாக நான் உள்ளேன். நீ என்னைக் கவனிக்காமல், குறைவான பாவங்கள் செய்தவர்களைத் தேடுகிறாய். இவ்விதம் நீ செய்தால், குறைந்த பாவங்கள் மட்டுமே உனது வயிறுக்குக் கிடைக்கும். இவ்விதம் வயிறு நிறையாமல் நீ எவ்விதம் வாழ்வாய்? - என்றும், தயா சதகம் (30) - அபராத சக்ரவர்த்தி - பாபங்கள் செய்பவர்களுக்குச் சக்ரவர்த்தியாக - என்றும், பாபநாம் ப்ரதமோஸ்யஹம் - பாபங்கள் செய்வதில் நானே முதலில் உள்ளேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பாபங்களின் பாத்திரமாக உள்ள நான். [லப்தம்] - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உம்முடைய க்ருபைக்குப் பரிபூர்ணமான இலக்காக உள்ல நான் உமக்குப் பெறுதற்கு அரிய பேறாகக்கிட்டினேன்.

வ்யாக்யானம் - “அநந்த பவார்ணவாந்த:” ப்ரஸித்தார்ணவத்துக்கு பரிகணநமுண்டு, என்னுடைய ஸம்ஸாரமாகிற அர்ணவத்துக்கு அந்தமில்லை. காலமும் அநாதியாய், ஜந்மங்களும் பலவாய், கர்மங்களும் விசித்ரங்களாய் பஹுவாயிருக்கையாலே இந்த அர்ணவம் அநந்தமாயிருக்கும்; இப்படிப்பட்ட பவார்ணவத்தினுடைய அகாத ஜலத்திலே. [நிமஜ்ஜத:] அமுந்திக்கிடப்பன். [சிராய] “கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேசேஷ கஞ்சித் கதாசந” என்கிறபடி அநந்தமான காலத்துக்கு. [மே] அடியேனுக்கு. [கூலமிவ] கரைபோலே. [லப்தம்] ப்ரஸித்தார்ணவத்திலே விழுந்து அமுந்தின சேதநம் அப்போதே முடிய, முஹூர்த்த மாத்ரத்திலே அந்தப் பிணத்தைக் கொண்டு வந்து கரையிலே தள்ளிவிடுமென்று ஸர்வஜந ப்ரஸித்தம். இந்த ஸம்ஸாரத்திலே யமுந்தி, “அஸந்நேவ” என்கிறபடியே யிருந்த வென்னை, சிரகாலத்துக்கு ஸத்தையுண்டாக்கி, அந்த அர்ணவத்துக்கு பாரமாய்க் கைப்பட்டாய். “கண்டு கொண்டு என்னைக் காரிமாறப்பிரான், பண்டை வல்வினை பாற்றியருளினான்” என்று இருவர்க்கும் ப்ரயோஜநமா யிருந்ததென்று அபியுக்தரு மருளிச்செய்தாரிறே. “அந்தோ அடியேன் உனபாதம் அகலகில்லேன் இறையுமே” என்றும், “புகல் ஒன்றில்லா அடியேன் உன்னடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே” என்றுமருளிச் செய்தாரிறே நம்மாழ்வாரும். “பரமகாருணிகோ நபவத் பர: பரமசோச்யதமோ ந ஹி மத்பர:” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - [மேலே உள்ள ஸ்தோத்ரரத்ன வ்யாக்யானம் தொடர்கிறது] அநந்த பவார்ணவாந்த: - ஸமுத்திரத்திற்குக் கூட அளவிட இயலும் என்ற நிலை உண்டு; ஆனால் எனது ஸம்ஸாரம் என்று ஸமுத்திரத்திற்கு முடிவு இல்லை. காலம் என்பதும் எல்லையற்றதாய், பிறவிகளும் பலவாய், கர்மங்களும் பலவிதமாய் உள்ளதால் இந்த ஸம்ஸார ஸமுத்திரம் அளவற்று இருக்கும். இப்படிப்பட்ட இந்த ஆழ்கடலில் உள்ள நீரில். [நிமஜ்ஜத:] - அமுந்திக்கிடப்பவன். பாஞ்சராத்தரம் - கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேசேஷ கஞ்சித் கதாசந - எனது விருப்பம் காரணமாக மட்டுமே நான் ஒருவனைக் கடாசுஷிக்கிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலங்களுக்கு. [மே] - அடியேனுக்கு. [கூலமிவ] - கரை போன்று, [ஸ்தோஸி] அதாவது மிகவும் ப்ரஸித்தமான ஒரு ஸமுத்திரத்தில் விழுந்து அமுந்தியபடி உள்ள சேதநன் அந்த நொடியிலேயே மரணம் அடைந்தாலும், ஒரு முஹூர்த்த நேரத்தில், உயிரற்ற அந்தச் சரீரத்தை கொண்டு வந்து ஸமுத்திரமானது கரையில் சேர்த்துவிடும் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே ஆகும். இது போன்று ஸம்ஸாரம் என்ற பெருங்கடலில் அமுந்தி, அஸந்நேவ - இல்லை என்று ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்பக் கிடந்த என்னை, ஒரு காலகட்டத்தில், “இருப்பவன் என்று ஆகிறான்” என்னும்படி மாற்றி, இந்த ஸமுத்திரத்திலிருந்து வெளியேற உதவினாய். கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு - கண்டு கொண்டு என்னைக் காரிமாறப்பிரான், பண்டை வல்வினை பாற்றியருளினான் - என்று இருவருக்கும் பலன் கிட்டியதாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (6-10-9) - அந்தோ அடியேன் உனபாதம் அகலகில்லேன் இறையுமே - என்றும் , திருவாய்மொழி (6-10-10) - புகல் ஒன்றில்லா அடியேன் உன்னடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே - என்றும் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தமை காண்க. பரமகாருணிகோ நபவத் பர: பரமசோச்யதமோ ந ஹி மத்பர: -என்பதும் காண்க.

வ்யாக்யானம் - (புன்மை) தோஷங்களுக்கு ஆகரமான ஸம்ஸாரம். அநாத்ய வித்யா கர்மவாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த ரூபமான ஸம்ஸாரமென்றபடி. (இலோர்) ஸாம்ஸாரிகமான பந்தத்தைப் பூண் கட்டிக்கொண்டு நிற்கையாலே அவர்களை இங்கே சொல்லவொண்ணாதினே; முக்தர், சிறிது காலம் ஸம்ஸாரத்தைப் பூண் கட்டிக்கொண்டு திரிந்தும் பின்னை, “கரை கண்டோர்” என்னும்படி அத்தை

ஸவாஸநமாகப் பொகட்டு பகவத் குணாநுபவத்திலே ஆழங்கால் பட்டிருந்தார்களேயாகிலும் நிருபபதமாகச் சொல்லுகையாலே அவர்களையும் இங்கே சொல்லக்கூடாதினே. இனி “பரிசேஷாத்”, “யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:”, “தத் விப்ராலோ விபந்பவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே” என்கிறபடியே அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளையாய்த்து (இலோர்) என்றருளிச் செய்தது.

விளக்கம் – (புன்மை) - தோஷங்கள் அனைத்திற்கும் மூலமாக உள்ள ஸம்ஸாரம். தொன்று தொட்டு வருவதான அறியாமை, கர்மவாஸனை, உலக விஷயங்களில் உள்ள ஆசை என்பவற்றின் தொடர்பு ஒரு வடிவம் எடுத்தது போன்றுள்ள ஸம்ஸாரம். (இலோர்) - ஸம்ஸாரம் என்ற பந்தத்தை, விலங்கு போன்று இட்டுக் கொண்டு நிற்பதால் ஸம்ஸாரிகளை இங்கு கூறியிருக்க முடியாது. முக்தர்கள் என்பவர்கள் சிறிது காலம் ஸம்ஸாரத்தில் சிக்குண்டு கிடந்து, பின்னர் திருவாய்மொழி (8-3-10) – கரை கண்டோர் - என்பதற்கு ஏற்ப அதனை அதன் வாஸனையுடன் கைவிட்டு, பகவத் குணங்களில் ஈடுபட்டு உள்ளபோதிலும் நிருபபதமாகக் கூறுவதால் அவர்களையும் இங்கு கூறியிருக்க முடியாது. ஆகவே பரிசேஷாத் – எஞ்சியுள்ள – என்றும், புருஷஸூக்தம் - யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா: - எங்கு பழையவர்களாகிய நித்யஸூரிகள் உள்ளனரோ – என்றும், விஷ்ணுஸூக்தம் - தத் விப்ராலோ விபந்பவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே – அங்கு அறிவுள்ளவர்களும், பக்தியுடன் கூடியவர்களும், எப்போதும் விழித்துள்ளவர்களும் ஆகிய நித்யஸூரிகள் உள்ளனர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸம்ஸாரத்தால் தீண்டப்படாமல் உள்ள நித்யஸூரிகளையே இங்கு “இலோர்” என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (பகரும் பெருமை) ஏகதேசாவ ஸ்த்தாநத்தாலும், ஏகவிஷயாநுபவத்தாலும் அடியே பிடித்து இவருடைய ப்ரபாவத்தை அடைவே யறியுமவர்கள். நித்யஸூரிகளாகையாலே அவர்களாலே ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்பட்ட ப்ரபாவத்தை யுடையரான. (இராமாநுசா) எம்பெருமானாரே. (பயன் இருவோமுக்குமான பின்னே) தேவரீரும் அடியேனுமாகிற இருவருக்கும் ஸ்வரூபலாபமும் குணலாபமுமாகிற பரம ப்ரயோஜநம் ஸித்தித்த பின்பு. இப்படி

இருவர்க்கும் ப்ரயோஜநமாயிருக்க (இனி நாம் பழுதேயகலும் பொருளென்) இதறிந்திருக்கிற நாம் மேலுள்ள காலம் வ்யர்த்தமே அகலுகைக்குக் காரணமென். நாம் என்றது - தம்மையும் எம்பெருமானாரையும். அன்றிக்கே, நாம் என்று பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுகையாலே - எம்பெருமானாரும் இவருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளுமான எல்லாருமென்று பொருளாகவுமாம்.

விளக்கம் - (பகரும் பெருமை) - தாங்கள் உள்ள இடத்தின் காரணத்தாலும், பகவத் விஷயம் என்னும் ஒன்றை மட்டுமே அனுபவித்தபடி உள்ளதாலும் எம்பெருமானாருடைய பெருமைகளை முற்றிலுமாக அறிந்தவர்கள் நித்யஸூரிகள் மட்டுமே ஆவர்; அப்படிப்பட்ட அவர்களால் போற்றப்படும் ப்ரபாவத்தை உடைய. (இராமாநுசா) - எம்பெருமானாரே. (பயன் இருவோமுக்குமான பின்னே) - உமக்கும் அடியேனுக்கும் இதன் மூலம் ஒருவருக்கொருவர் பயன் உண்டு; அடியேனுக்கு ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைந்த லாபமும், உமக்கு உம்முடைய குணத்தினைப் பயனாக அளித்த லாபமும் உண்டு. இவ்விதம் ஒருவருக்கு ஒருவர் பயன்படும்படி உள்ளபோது. (இனி நாம் பழுதேயகலும் பொருளென்) - இதனை அறிந்துள்ள அடியேன், இனிமேல் வருகின்ற காலங்களில் வீணாக அடியேன் உம்மையும், நீவிர் அடியேனை விட்டு அகல்வதற்கு என்ன காரணம் உள்ளது. நாம் என்பது தம்மையும் எம்பெருமானாரையும் என்று கருத்து. அல்லது நாம் என்று பன்மையில் கூறுவதாகக் கொண்டு எம்பெருமானாரும், இவருடைய ஸம்பந்தம் கொண்ட அனைவரும் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (நாம் பழுதே யகலும் பொருளென்) “பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி அடிமை கொண்டாய்”, “என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்”, “மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்”, “அறியாதன அறிவித்த அத்தா நீ செய்தன அடியேன் அறியேன் ” என்கிறபடியே நாம் க்ருதஜ்ஞராய்ப்போமதொழிய நமக்கு அகலுகையென்று ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டோ. “பாபத்தால் யான் பிறப்பேனெனும் இனி எந்தை எதிராசன் தான் பிறக்குமென்னை உய்ப்பதா” என்கிறபடியே கைவிடுகை அவர்க்கு அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டக் கடவதாகையாலும், பெறாப்பேறாக அடியோங்களை தேவரீர் விஷயீகரித்துக் கொள்ளுகையாலும், “நிழலு மடிதாறும்” போலே அடியோங்களை அநந்யார்ஹரம்படி

அங்கீகரித்திருகையொழிய தேவரீருக்கு அகலுகையென்று ஒரு
ப்ரயோஜநமுண்டோ வென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (நாம் பழுதே யகலும் பொருளென்) - திருவாய்மொழி (5-7-3) -
பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி அடிமை கொண்டாய் - என்றும்,
திருவாய்மொழி (2-7-8) - என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழி
(2-7-7) - மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-3-2) -
அறியாதன அறிவித்த அத்தா நீ செய்தன அடியேன் அறியேன் - என்றும்
கூறுவதற்கு ஏற்ப, அடியேன் செய்யவேண்டியது செய்தபடியே இனி இருப்பேன்
அல்லாமல் ஒருவரை ஒருவர் அகல்வதற்குக் காரணமும் பயனும் உள்ளதோ?
ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் (9) - பாபத்தால் யான் பிறப்பேனேலும் இனி எந்தை எதிராசன்
தான் பிறக்குமென்னை உய்ப்பதா - நானும் பாவங்கள் என்ற இந்த ஸம்ஸாரத்தில்
விழுந்து, மேலும் பல பிறவிகள் எடுக்கும்படி உள்ளேன்; எனது தந்தையான
எம்பெருமானார் என்னைக் காக்கும் பொருட்டு இந்த உலகில் அவதரித்தார் -
என்பதற்கு ஏற்ப கைவிடுதல் என்பது தாழ்வு ஏற்படும்படி அவர்க்கு முடிவாக
உள்ளது என்றாலும், பெறுதற்கு அரிய பேறு என்று எங்களை நீவிர் ஏற்பதாலும்,
பெரிய திருவந்தாதி (31) - நிழலும் அடிதாறும் - என்பதற்கு ஏற்ப எங்களை,
மற்றவர்களுக்கு வசப்படாத விதத்தில் ஏற்பது அல்லாமல், உமக்கு எம்மை விட்டு
அகல்வது பயன் அளிக்குமோ?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்